

Rozhovory se životem

51

OBSAH

Dopis duchovního učitele	3
Zvládnutí osudu jako cesta k duchovní spáse lidí na Zemi	4
Spojitost lidských osudů	4
Světelná štafeta	20
Několik slov na závěr	23

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

DOPIS DUCHOVNÍHO UČITELE

Náš milý bratře Františku!

Velice rád Ti předávám poděkování duchovních průvodců členů českých skupin. Jsou rádi, že pomáháš jejich svěřencům dostat se k duchovní pravdě. Můžeš proto nadále počítat s pomocí Božích poslů při šíření duchovních textů.

To, co nyní sdělíme o životě Matky Marie, se možná bude některým čtenářům zdát neuvěřitelné.

Matka Marie je vysoká duchovní bytost, která vždy zůstala Bohu věrná, nikdy ho nezhradila. Jak správně učí některé duchovní instituce, netýká se jí proto tzv. dědičný hřích. Již během svého žití tam v nebeské říši Kristu slíbila, že mu během své pozemské inkarnace pomůže spasit pozemské lidstvo. Tento slib pak na Zemi potvrdila i jako inkarnovaná žena. Totéž se týká Josefa z Nazaretu. I ten ve vysokých duchovních sférách dal slib podporovat Krista. Marie s Josefem se na Zemi stali rodiči a Ježíš jejich prvorozeným synem.

Pozemská Marie, stejně jako mnoho dalších žen, žila zcela oddána Bohu, žila v souladu s Jeho vůlí. Byla to bytost zbožná, věrná a laskavá, Boha milovala a stejně tak své bližní. Společně s Josefem z Nazaretu se vzorně starala o velkou devítičlennou rodinu. A to v té době nebylo lehké. Josef brával prvorozeného Krista s sebou do práce a Ježíš mu byl zdatným pomocníkem. Vlastnili v Nazaretu dům s dílnou a v něm také všichni skromně žili.

Tak to bylo během její pozemské inkarnace. A také dnes vám tato vysoká bytost pomáhá: snaží se vás povzbudit k tomu, abyste se k Bohu i Kristu přiblížili. Dostáváte od ní poselství, zjevuje se vám formou tzv. zázraků atd.

Neustále si, moji milí, uvědomujte, že tam nahoře máte matku, která vám pomáhá nalézt k ní cestu. Důvěřujte jí, prostě o pomoc a nechte se jí vést.

ZVLÁDNUTÍ OSUDU JAKO CESTA K DUCHOVNÍ SPÁSE LIDÍ NA ZEMI

1. část

Matka Maria předala v posledních letech prostřednictvím svých poslů Marty a Nikodéma řadu poselství týkajících se osudu lidstva. Požádala nás, abychom je shromáždili a vzhledem k jejich důležitosti je vydali jako celek. Tak už se stalo v němčině a nyní i vy dostáváte první část těchto sdělení. Matka Maria vám přeje, aby vám pomohla zvládnout žití na vaší cestě k Bohu, našemu Otci.

Marta byla ve svém pozemském životě Lazarova sestra a osobně dobře znala jak Krista, tak Matku Marii. Nikodémus, znalec Písma a židovské náboženské nauky, jí měl pomáhat. Dostal tehdy příležitost diskutovat s Kristem o řadě duchovních problémů, např. o karmě a znovuzrození. Nyní se oba dva snaží vám srozumitelným způsobem předat získané znalosti.

SPOJITOST LIDSKÝCH OSUDŮ

Vy, kteří jste již dosáhli vyššího věku, si určitě uvědomujete, jak vám vyhovovaly zažité existenční jistoty, život, ve kterém vládl pořádek. Tehdy jste se nebáli budoucnosti, měli jste totiž stále zaměstnání, rodinu atd.

Člověk zkrátka potřebuje pro dobrý spokojený život jistotu, ovšem to se nyní začíná měnit. V současné době se odehrávají změny, které se již dotýkají všech - lidí, národů i světadílů. Začíná tzv. apokalyptická proměna časů. Úděly národů, států, kontinentů nabírají na dramatictosti. A každý z vás se začíná ptát: Proč já, proč oni? Na Zemi

nezůstane místečko, kam byste se mohli uchýlit, izolovat, události vás všude dostihnou. Nelze utéci před svým údělem, je třeba ho prožít.

Dobrá nebo špatná karma lidstva ovlivňuje životy jednotlivců: říkáte na nedostatek soukromí, na to, že je vámi manipulováno, že vás sledují apod. Uvědomujete si, že nově zavedená bezpečnostní opatření jsou zneužívána. Takové kontrolování brání rozvoji duchovních, morálních a etických hodnot.

Zvládnutí údělu také komplikuje migrace, protože stěhováním se dostávají k sobě osudy různých národů, skupin a společností, vedle sebe totiž najednou žijí lidé jak s obrovsky náročným údělem, tak lidé se životem snadnějším. Vše se rychle mění a vy tomu nerozumíte, natož abyste byli schopni to ustát.

Na Zemi začíná chaos. Kdo ho způsobil, se nyní dozvíte.

Duchovní a duševní příčiny tzv. osudu

Začneme vývojem ducha. Jsme však duchovní bytosti ráje, nepatříme mezi prvorozence, neprožili jsme onu duchovní revoluci, která se týkala doby Krista. Popíšeme ji tedy bez velkých podrobností.

Prvorozené duchovní bytosti byly v oněch časech stvořeny jako čisté, ne však dokonalé. Jako největší dar Stvořitele dostaly do vínku svobodnou vůli, a tak nakonec od Něho odpadly. Některé bytosti totiž nerespektovaly Jeho zákony, odmítaly žít ve zvyšující se vibraci svého Praslunce. Vytvářela se u nich opačná rotace a tyto bytosti odpadly od Boha.

A tak vznikly skupiny, které se mj. postavily proti právu Krista vládnout všemu a všem. Někteří Kristovi duchovní sourozenci s jeho významným postavením nesouhlasili a bouřili se. Dobře to vystihl prorok Hiob: „Stvořitel nemůže takovým služebníkům důvěřovat, protože chybují.“ To se odehrálo mezi prvotními duchovními bytostmi.

Vzbouřence proti Kristově vládě vedl druhorozený syn Boží, Lucifer. Shromáždil je k sobě, a když natrvalo získal jejich mocnou podporu, cítil se být vůdcem. A protože se k němu přidalo mnoho Cherubínů, tvůrců vysokých duchovních energií, byl si jistý genialitou svého plánu a nepochyboval, že Krista porazí. A tak se proti němu

postavil. *Vzepřít se samotnému Bohu Lucifera ani jeho stoupence nenapadlo, všichni velmi dobře věděli, že proti Němu jsou bezmocní.*

Ze všeho nejdůležitější bylo pro ně porazit Krista, protože ten od Boha dostal přednost. Proti němu byla namířena vzpoura, jemu byla vyhlášena válka. Lucifer nechtěl být druhý, toužil být tím nejvyšším. Byla to pýcha, která tyto duchovní prvorozené vzbouřence dohnala k boji, toužili po moci a vládě.

Kristus konec těchto událostí popsal takto: „Uviděl jsem Lucifera, který se po své prohrané bitvě v duchovním světě stal Satanem, bleskem spadlým z nebeských říší.“

Také vize apoštola Jana onu událost výstižně popisuje. Jan vidí souboj archanděla Michaela a jeho legií s Luciferem a jeho přívrženci následovně: „A v nebi začal boj. Michael a jeho bojovníci se utkali s drakem, protože tento netvor a jeho přísluhovači se postavili na odpor. Ale nevyhráli, a tak jejich pobyt v nebeské sféře nebyl dále možný.“

Další významnou událost popisuje apoštol Petr: „A Bůh dopustil, aby se padlí andělé ocitli v nízkých sférách, v hlubinách temnoty. V tomto pekle budou drženi tak dlouho, dokud se neobrátní zpět k Bohu.

A co bylo onou hlavní příčinou? Pokud se důkladně zamyslíte, určitě vás to napadne. Jak mohly šťastné a nezatížené prvorozené duchovní bytosti něco takového udělat? Ano, **chtěly vlastnit víc**. A tohle vy lidé znáte, v tomhle jste jim podobní. Lucifer chtěl ovládat, chtěl být první. Jeho přívrženci si zase přáli vyšší postavení, toužili vládnout druhým. Neboť kdo má hodně, chce ještě víc! Kdo má obrovskou moc, chce ji zvětšit. Pýcha však vždy předchází pád. Však tohle najdete také v pozemské historii lidstva, týká se to velkých historických událostí stejně jako každodenních drobností.

Cesty k pozemské inkarnaci

Stvořitel vás vytvořil jako duchovní bytosti čisté, s potenciálem stát se dokonalými. Přál si, abyste se vyvíjeli k osobní dokonalosti, a získali tak možnost navěky žít v Jeho blízkosti. To jste nesplnili.

Svoji svobodnou vůli jste naopak proti Němu obrátili, pozornost věnovali Luciferovi a dalším temným duchovním bytostem. A ony si přály, abyste se chovali podle jejich přání a nerespektovali Boží zákony, nenechávali se jimi omezovat. Abyste vyžadovali absolutní svobodu.

Ale takové chování má hrozný následek, museli jste opustit svůj domov, rajskou oblast. Odcizili jste se také svým duchovním rodinám, protože jste si svobodně vybrali jiné „přátele“.

Neustále jste porušovali božskou zákonitost, vědomě porušovali pravidla, a tak vás lapil zákon karmy. Museli jste se začít inkarnovat do vývojových úrovní, které odpovídaly hloubce vašeho propadu. A ten byl veliký, protože ve svém zaslepení a naivitě jste se stále podřizovali zlovolným duchovním bytostem.

Místo abyste vše pochopili a vrátili se zpět do rajských prostor, museli jste se podrobit zákonu inkarnace. Protože jste se zatížili. Marná byla snaha Božích poslů pokoušejících se na základě zákona solidarity vás uzdravit. Poblouznění jste naslouchali jen satanským pomocníkům a stali se jejich nástroji.

To jsou důvody, proč jste se inkarnovali do stále více zhuštěné polohmoty, až nakonec v důsledku karmy musíte žít na planetách plnohmotných.

Po této statisíce let trvající cestě stojíte právě teď před rozhodnutím. Stvořitel ve své všeobjímající lásce dává pozemským hříšníkům šanci k obratu. Jsme smutní, když vidíme, jak naši lidští sourozenci stále a znovu tyto šance napravit karmu vyplývávají. Dokonce jste ani nepoznali, že Satanovi pomocníci inkarnovaní v lidském těle vás svým pozemským životem inspirují k ohrožujícímu životnímu stylu.

Milosrdná láska Stvořitele poznala, že lidé dobré vůle toužící se osvobodit ze satanských pout nemají šanci. Proto pod vedením Krista vyslala své posly.

Inkarnovali se mezi lid jako proroci, věštcí, jasnovidci s cílem ukázat, jak žít v souladu s vůlí a Božími zákony. Ale vládce Země Lucifer rázně s pokusy přinést duchovní pravdu pozemským bratrům skoncoval. Posly nechal usmrtit, nebo je zesměšnil apod.

To je stručný nástin toho, proč se učení lásky a opravdové svobody rychle ztrácelo z blízkosti člověka.

Kristus na Zemi

Nakonec se Bůh rozhodl poslat na Zem Krista. Jeho mise měla řadu cílů:

Osvobodit člověka tak, že zbaví moci Lucifera a přinutí ho uvolnit ty, kteří se rozhodli rozkazy temna neposlušovat. Stát se mostem a branou do světlých sfér pro ty, kdo žijí již v souladu s Božími zákony a touží vrátit se domů.

Kristus jako Ježíš Nazaretský plán svého Otce na Zemi do všech detailů splnil. A nyní je řada na vás, naši milí. Budete Krista následovat do vašeho pravého domova? Cestu máte volnou, Kristus během posledního soudu poručil Satanovi a jeho přívržencům ji uvolnit. Nesmějí lidem, kteří se chtějí vrátit do duchovní říše, bránit! Budou to tedy vaše činy, co rozhodnou, zda se vám brána nahoru otevře.

Záleží na chování vás, našich pozemských bratrů, na tom, zda se budete řídit vůlí Boží! Jsou ale i tací, jenž se ve hmotě a hmotou tak zalepili, poblouznili a natolik byli svedeni, že se zatížili ještě víc. A proto jsou pevně svázáni nocí temnoty. Tohle se mělo stát všem.

Chcete milování znovu prožít takový pozemský život?

Pokud ne, pak hledejte a poznávejte pravdu a posilujte svoji vůli.

Různorodost názorů na osudovost

Pod pojmem úděl si lidé představují protichůdné skutečnosti: jedni realitu, která je nezměnitelná, nevyhnutelná a nedá se ovládnout, druzí – a jsou to ti, kteří věří na náhody, a tedy i na nahodilost bytí, považují svůj život za druh loterie, v níž mohou vyhrávat anebo prohrávat. Takoví lidé žijí způsobem urvat si pro sebe co nejvíce.

Další jsou přesvědčeni, že lidský úděl je určen Bohem, vzdálenou všemohoucností, jejíž rozhodnutí nelze předvídat, ale jemuž se člověk musí s důvěrou podřídít. Jiní předpokládají existenci slepě vládnoucího zákona, kterému se lidé i další duchovní bytosti musí podrobit.

Většina lidí se však nesnaží svému životnímu údělu porozumět a přijímají vše, co jim přináší. Ale ani jeden z uvedených pohledů neumožňuje pochopit, co opravdu lidský úděl je.

Kdo skutečně nad touto problematikou přemýšlí, toho neuspokojí představa nahodilosti, Stvořitelův či světový rigidní zákon nebo žití beze smyslu. Tito lidé se při zkoumání a pozorování života dostávají do velkých rozporů. Je tohle všechno nutné připsat tajemné náhodě, a postrádá tedy život smysl? Vždyť u někoho se najednou zcela proti počtu pravděpodobnosti hromadí zákonité důsledky činů, které vykonal.

Kdo je přesvědčen, že naše životní úděly řídí neznámá tvůrčí síla, může začít tuto sílu uctívat, aniž se bude snažit ji lépe poznat. Začne s dětskou důvěřivostí navštěvovat různé skupiny. Poslouchat hovory o vyšší moci i o fungování pozemských událostí. Ve vyšším věku pak ale bývá považován za směšného, protože věří v osud, aniž je schopen svůj názor dokázat.

Další věří, že osud je dán a nelze s tím nic dělat. Neděje se nic, co by ve světovém plánu nebylo jedincům celku dávno předem určeno.

Ovšem jednoho dne musí člověka napadnout: „Takže nemám svobodnou vůli? Nemám odpovědnost za svoje myšlení, slova a činy?“ A pokud takový názor přijme, nemůže se dále vyvíjet. Ba, došlo to tak daleko, že se mnozí domnívají, (a vsugeroval jim to Lucifer), že je předem určeno, kdo se narodil pro duchovní blaženost a kdo bude zatracen.

Představa neodvratnosti, danosti osudů vyvolává v člověku velké obavy a ochromuje ho strachem. Každé vzepření se údělu tak bylo v zárodku potlačeno a důsledkem je stagnace duchovního vývoje. (Typické je to pro některé ustrnulé současné skupiny islámu: týká se to pravicového destruktivního hnutí Kismet, jehož stoupenci se také v tomto smyslu chovají.)

Nechceme se však nikoho dotknout, urazit či vás nutit, o čem máte přemýšlet, čemu věřit a čím se zabývat. Naším úkolem je objasnit vám duchovní pravdy o osudu pozemských lidí.

Základem dobrého údělu je následující – spolupracovat a žít v jednotě.

Jednotlivé osudy a jejich příčiny

Na Zemi žijí lidé, kteří se podle názoru některých bez námahy a vlastního přičinění těší dobrému údělu. Nic jim život nekomplikuje: prožili šťastné dětství, dostalo se jim dobré výchovy, kvalitní vzdělání i slušné zaměstnání. Jsou nadaní či řemeslně zruční, a mají tak šanci dosáhnout úspěchu i ve své kariéře. K tomu všemu jsou zdraví, žijí v harmonickém manželství, vycházejí s příbuznými i s přáteli. Narodili se, jak se říká, „pod šťastnou hvězdou“.

Na druhé straně existují opačné situace: lidé žijí v chudobě, dětství neměli dobré, a ani později jejich rodina nebývá harmonická. Nemocní na těle i na duši strádají a trápí se. A k tomu všemu bývají ještě přítěží pro druhé. Vlivem disharmonických rodinných poměrů se dostávají na šikmou plochu, která jejich tělesné i duševní utrpení ještě zvyšuje. Plní beznaděje živoří, nenacházejí žádné východisko, natož aby přemýšleli o smyslu takového života.

Většina životů se nachází mezi těmito dvěma extrémy a lidé prožívají tu více, tu méně šťastně, či naopak nepříjemné události.

Někdy morálně kvalitní lidé žijí životy plné utrpení a zoufalství. Zahalení temnotou se stále potýkají s překážkami, nemohou se zbavit nemocí a duševních disharmonií.

Ptají-li se tito lidé: „Proč právě já mám tak těžký život?“, „K čemu tohle moje trápení je?“ nebo „Je to náhoda, že mne stíhá jedna rána za druhou?“, neumí si dostatečně odpovědět, a ani jiní lidé je neumí utěšit. A tak žijí dál plni bolestí a soužení bez tolik potřebné harmonie, až se jednoho dne zeptají: „Existuje na světě vůbec nějaká spravedlnost?“ nebo „Když existuje nějaký Bůh, jak může dopustit tolik epidemií, zemětřesení, tsunami, povodní, hladomorů a válek?“

A co ty, milý bratře: Jaký máš na tohle všechno názor? Na svůj úděl, na Stvořitele?

Uvědom si, že v tvém životě platí pro každou oblast života dva důležité vztahy: Tvoje utrpení souvisí s tím, jak jednáš a jak se chováš – dostáváš tolik, kolik jsi schopný dávat.

Někdy události na člověka působí silněji, jindy méně. Proč je tomu tak?

Každý člověk, celek ducha, duše a hmoty, je ve všech svých složkách ovlivňován prostředím. To ho obklopuje a svým vyzařováním na něj působí. Zejména když má otevřenou auru, protože je labilní či nevědomý. Labilita člověka závisí na zralosti, kterou si duchovní bytost přicházející na Zem přináší. Souvisí s úkoly a cíli, které chce bytost zvládnout.

A které prvky vnějšího prostředí do toho zasahují?

Příznivý či nedobrá vliv hvězd v době narození. Byl vybrán již před inkarnací, ale v dospělosti ho člověk může korigovat, takže se nejedná o neměnitelnou danost, dále geny čtyř generací předků – významně působí také rasa, národ, příbuzenstvo a rodina.

A to jsme zdaleka nevyčerpali vše, co může směřovat lidské žití. Co vliv, to nový směr, nová odbočka.

Je to tedy každá myšlenka, pocit i řada vlivů prostředí, které ovlivňují vůli člověka konat dobro či zlo. Stále se něco odehrává, stále něco prožíváte, stále na vás něco působí – a tím se učíte.

Vnější a vnitřní vlivy

Nyní se budeme zabývat vnějšími faktory ovlivňujícími lidský úděl.

Dovedete vysvětlit, proč určité vnější události postihnou určité lidi, ačkoliv byste předpokládali, že dopadnou na jiné? Proč se některým vyhnou a ušetří je?

Nejprve vás napadá mnoho vnitřních příčin – povaha dotyčného, kvalita genů, tělesná stavba atd.

Hloubavý člověk si ale uvědomuje, že také vlivem určitých osudových událostí se stáváte odolní. A je to tak a platí to pro všechny.

Stejně osudové situace zažívají lidé s podobnými myšlenkovými stereotypy, pocity, schopnostmi, zálibami atd., naopak od jiných událostí jsou odtahováni.

Pokud člověk nereaguje dle běžných zvyklostí, znamená to, že existuje jakási „vnitřní kompasová střílka“, ukazující směr, kterým by ego, ono malé já, v žádném případě nešlo. Člověk si tedy z nepřekonatelných možností vybírá vědomě, častěji však podvědomě určitou cestu. Ta potom určuje jeho cestu údělu.

Čím je člověk otevřenější vůči vnějším myšlenkovým impulsům, tím intenzivněji (vědomě či častěji podvědomě) reaguje na takové, které se týkají oblastí jeho zájmů. Vůči těm ostatním je netečný a nereaguje na ně. Jinak řečeno anténa osobního výběru se natačí pouze do směru, který je pro něj důležitý a rezonuje s ním.

Aby se úděl mohl naplnit, necháváte díky práci svého „vnitřního kompasu“ tisíce příležitostí nevyužitých. Jste nastaveni tak, že potřebujete mít cíl, potřebujete k němu jít a dosáhnout ho.

Pozemské slovo „náhoda“ ukazuje na nedostatky ve vašem poznání. Někteří ho používají pro nejisté události, další nad jeho smyslem nepřemýšlejí, ačkoliv ho každodenně vyslovují, jiní v něm zase vidí tajemné vedení.

Žádné náhody neexistují, vše podléhá zákonitostem přírodním a duchovním. Také Stvořitelem řízený lidský úděl.

Je to náročné téma, ovšem pokud ho pochopíte, můžete svůj úděl doopravdy přijmout a žít ho.

Vnitřní vzpomínka jako součást duše

Mnoho dojmů, vlivů, zážitků a detailů, které na vás na Zemi silně emočně zapůsobily, jste si uložili do své duše. Pomocí vnitřní síly vůle je později můžete převést do denního vědomí. Tak vznikají vzpomínky.

Energie vzpomínek onen prožitek uchovávají, a tak si ho můžete zpětně vyvolat. Nezávisle na tom, co právě prožíváte a co se kolem děje.

Dávné události tak trvají navěky. Proč si však mnozí lidé nejsou schopni vzpomenout? Protože jejich myšlenky nemají takovou sílu, razanci. K vybavení vzpomínky pomůže za takové situace fotografie oné události nebo zapsané poznámky.

Protože máme schopnost si vzpomínat na dávné události, prožitky a pocity, stávají se tyto události naším trvalým majetkem, majetkem duše. Na této skutečnosti je pak založená práce „vnitřní kompasové střelky“. Ačkoliv události dozněly, stále jsou v nás uloženy stejně jako každý čin.

Tak se stále měníme a mění se naše energie i vyzařování do okolí. Platí to také obráceně: je to naše vnitřní kvalita, která zase určuje kvalitu prostředí. Určuje ho každý člověk spolu s ostatními. Každý jedinec je důležitý a lidské charaktery ovlivňují bližší i vzdálenější okolí.

Jsou to tedy vlastní činy, které působí na kvalitu našeho vnitřního i vnějšího prostředí. Celkový rys chování pak směřuje člověka buď k lepšímu, nebo k horšímu. A prostředí pak zpětně ovlivňuje nás všechny.

Vše je pomocí energetických vibračních stop zachyceno do paměti. Napomáhají tomu i lidé, kteří podobně smýšlejí, konají a mají také obdobnou vytrvalost. Kromě prostředí, bližních se na tomhle všem ještě podílí naše duchovní síla představitivosti a mozkové vlny sympatie nebo antipatie. Tohle všechno způsobujeme.

Ve hmotném těle nejsme schopni všechno vnímat, a tak je pro nás těžko pochopitelné, jaká spojení, napojení, zatížení nebo jakou pomoc si tímhle vším vytváříme. Tak vzniká náš úděl, tak je ovlivňován.

Ovšem nyní přicházejí zpětné reakce a ty jsou též důležité! Proč se nám náhle vybaví dávná událost? Protože se odehrálo něco, co nám onu dávnou situaci připomnělo! A z podvědomí se samovolně vynořila vzpomínka. Dávná událost začne mít proto znovu vliv.

Nebo jsme například někdy něco neuváženě řekli a nyní za námi nečekaně přicházejí bližní a chtějí vysvětlení. Tak na nás dodatečně působí vlastní slova, myšlenky i činy. Tohle jsme si zavinili my!

Duchovně vyspělejší nezúčastněný pozorovatel to snadno odhalí. Nic, co jsme uvedli do chodu, beze stopy nezmizí. Tyto zpětné účinky nazýváme zrcadlové odrazy a vysvětlují objevení se osudových událostí, které zdánlivě bezdůvodně a jako by náhodou vstupují do našeho života.

Jednou vykonané činy nás proto opět jako osudová událost doženou. Stále se to opakuje až do doby, kdy budou rozpuštěny.

Osud jako následek tvých skutků

Dešifruj svůj úděl – pomocí vědomostí a poznání sebe sama. Pochopíš, kam jdeš, vnikneš do struktury ducha a duše mezi hmotnými a fluidálními životními periodami. Osud souvisí s tvou morálkou, s tvými ctnostmi, zkrátka s celkovou tvou zralostí.

Jen si to na sobě vyzkoušej. Promysli si, co tě čeká. Uvědom si, že se ti vrací důsledky vlastních činů. Tak hluboce a silně působí. To je lidský úděl.

Lze pochopit tolik diskutovanou nemoc či postižení malého dítěte? Již víš – musí to být důsledek jeho činu. Dítě ale žije krátce, a tak je logické, že příčina nemůže být v tomto životě. Odehrála se v životě minulém nebo v době mezi inkarnacemi – i tam dochází k zatížení, ani tam nebývají využity všechny příležitosti. Osudové důsledky často vězí v minulém pozemském životě, někdy se projevují ihned, jindy až po létech.

Všichni znáte bumerang. Vržený do vzduchu se vrací zpátky k tomu, kdo ho vyhodil. Tvoje činy jsou také takovým bumerangem. Vrací se ve formě pomoci, nebo potíží. A čas nehraje roli. Odehraje se to tehdy, když duchovní průvodce připravil nejlepší využití Bohem nabídnuté příležitosti. Chování v jednom životě podmiňuje chování v životě dalším. Bumerang činů působí a každé další vtělení dává šanci pokročit na vývojové spirále.

Školení osudem nekončí pozemskou smrtí, ani fluidálním zrozením na onom světě. Stále pokračuje, i tam. V každé situaci, v každém prostředí.

Svému údělu nelze uniknout. Ani změnou životního stylu, žádným odstěhováním, ani emigrací. Celou svou duší jsi navždy spojen se svým údělem.

Všude tam, kam se uchýlíš, všude přijímáš a vysíláš. I tam, pokud to bude třeba, budeš kvůli svým nerozpuštěným chybám donucen podstoupit situace, které ti na základě osobního vývojového stavu náleží. Nebo to sám dobrovolně učiníš. Takové situace tě lákají nebo je přitahuješ, protože s tebou rezonují. Ale také obráceně: životní

situace, které se k tobě nehodí, nejsou přiměřené a nepatří ti, se od tebe odrážejí, protože jsou tvému duchu a duši cizí.

Pokud je však vykonáš, přestože víš, že se to nemá, i když tě duchovní průvodce varuje, pak takový čin umožní negativním bytostem přístup až k tobě. A ony tě začnou opět pokoušet.

Dědičnost z duchovního pohledu

Vědci a lékaři přikládají velký význam dědičnosti. Osud je nezajímá, pracují v navyklém stereotypu. Genetika je však důležitá pouze pro tělo fyzické. Protože ostatní lidská těla badatele nezajímají, nemohou ani objevit pro duchovní vývoj důležité jevy.

Může tedy dědičnosti podléhající fyzické tělo sloužit inkarnujícímu se duchu? Zejména když mu nepatří natrvalo? Umožní mu vývoj během jednoho života?

Pozemská věda to nemůže odhalit. Protože příčina se odehrává před inkarnací, a ta vědce nezajímá. Tehdy za pomoci duchovních bytostí se stanoví potřebný průběh osudu. Vyhledají se rody, které budoucímu člověku umožní žít v souladu s připraveným osudem. Pokud to má být inkarnace umožňující duchovní vzestup, pak se najdou rodiče s vhodnou genetickou informací žijící na vhodném místě.

Pozemské tělo je důležitým nástrojem inkarnující se duše, a proto se zkoumá dědičný materiál až do páté generace předků. Má dodat potřebné vlohy pro určitou kvalitu smyslů a vůle, které spolu s vývojovou zralostí duše budou předpokladem rozvinutí pozemského osudu.

Není to tedy genetická informace, která je odpovědná za blaho či strádání na Zemi. Je to onen základ člověka, jeho duch obalený duší. Kdyby to bylo jinak, kdyby to bylo hmotné tělo, které by ovládalo člověka, tak by žil hnán svými pudy na zvířecím stupni. Člověk však podléhá nejen fyzickým zákonům, ale hlavně zákonům svého Stvořitele. A právě toto má svojí inkarnací na Zemi objevit.

Objevit a žítím v souladu s Pravdou začít rozplétat svá karmická osudová vlákna.

Tělo jako nástroj ducha

Což takovéto přirovnání: duch je hráč na housle a hudebním nástrojem je lidské tělo? Provedení skladby pozemské inkarnace pak závisí na kvalitě genetických vloh, na talentu, zatížení, energetické vybavenosti atd. A určitě tušíte, že rozladěný neudržívaný nástroj vaší duše nezazní tak jako vzácné, precizně vyrobené a dokonale vyladěné housle.

Aby tedy mohl duch na Zemi svoje schopnosti plně využít, potřebuje k tomu dobrý hmotný prostředek - pozemské tělo. Bude-li však zralá duchovní bytost dlít v geneticky podmíněném, velmi nemocném těle, nebude se moci realizovat. S takovým postižením se však osudově inkarnovala a disharmonické tělo mu neumožňuje lehký život.

A naopak: duše, které jsou málo zatížené a disponují dobrým talentem, zdravým tělem a dobrými dědičnými sklony, mohou dosáhnout vysoké zralosti a stát se vzorem pro druhé.

Před inkarnací je třeba, aby duchovní bytost za pomoci vedoucího duchovního průvodce odhalila u svých budoucích pozemských rodičů dobrý dědičný potenciál, umožňující duchovní vývoj, takový, který dodá vůli, sílu apod. A ještě, aby bytost, která se bude inkarnovat, byla posilována a na sobě pracovala. Aby v nových podmínkách svůj pozemský život zvládla.

Dědičnost částečně určuje kvalitu fyzického těla. Dědičné vlohy se předávají z generace na generaci. A je smutné, že se jejich kvalita neustále zhoršuje, a následující generace mají proto stále více fyzických i zdravotních problémů.

Znovuvtělení probíhá do doby, než odčiníme chyby, produhovníme svůj život a pochopíme, jak obrovskou zodpovědnost za svá rozhodnutí a činy máme. Jednotlivé inkarnace se zákonitě řadí do smysluplného celku, vše do sebe zapadá.

Zopakujme si to nejdůležitější: Všechny podmínky osudu pozemského života, včetně dědičných sklonů, jsou zákonitým důsledkem našich činů dobrých či zlých ze životů minulých i ze životů v inkarnačních mezidobích v atmosférických kruzích.

Význam svobody a nutnosti

Chyby z minulých inkarnací doléhají na člověka jako negativní prožitky ve všech oblastech života. Nejenom chyby, také každý pozitivní čin se vrací. Nesprávné jednání musí být odčiněno, tak se vyrovnává osud, tak působí zákon příčiny a následku. Člověk musí události prožít, a v tomto smyslu je nesvobodný. Kosmický zákon je neúprosný a nikdo mu neunikne. Často ho však zmírní milosrdenství Stvořitele.

Myšlení nesvobodných lidí je v různé míře ovlivňované negativními bytostmi. Také jejich vůle, jejich činy jim podléhají. Děje se to tak dlouho, dokud nezasáhne zákon příčiny a následku.

Kvality skutků jsou odrazem zralosti člověka, zakořeněných navyklých stereotypů čili jeho „vnitřního kompasu“: činy sobeckého člověka, navíc například se sklonem k násilí, určitě nebudou dobré. Protože takový člověk navíc není svobodný a podléhá našeptávačům. Jeho vyzařování i vibrace bytostí, které ho obklopují, ovlivňují okolní životní prostředí, až nakonec přitáhne děje, kterými se osud začne vyrovnávat. Člověk začíná naléhavě vnímat svoje potřeby.

Vědomý a zodpovědně jednající člověk se však může svobodně rozhodovat. Zná důvod lidské nesvobody, umí se ho zbavit, a tak se stává volným, nespoutaným dítkem Božím. Očekává ho dobrá budoucnost, protože nezavdává příčiny, které je třeba vyrovnat, a spoutanost minulými činy končí. Duchovně se probouzí, přebírá za sebe zodpovědnost, jeho vývojová tendence roste.

Nová nebezpečí u duchovně probuzeného člověka

Neznamená to ale konec boje s negativními bytostmi! Ony jsou mistry v ovlivňování pozemského člověka, i toho hledajícího. U probuzených lidí se objevuje nové riziko. Že začnou druhé lidi silově ovlivňovat, ba dokonce mají snahu je ovládat. To však není svoboda. *Pravá svoboda je jen v rámci následování božských zákonů.* Osobní zkouška vlastní svobody spočívá v tom, zda se chce člověk zbavit osudových následků nebo zda si je chce ponechat, protože je nechce řešit. Ke zvládnutí přicházejících událostí použije zákonných prostředků, dobré vůle a kvalitní činy.

Pak se začne osud měnit k dobrému. Protože následky rozhodnutí se stále vracejí jak k pozemskému člověku, tak k bytosti bez hmotného těla. Jste-li volní a neomezováni, záleží jen na vás, zda uvedete v život nové poznání. Na Zemi nejdřív koná člověk, teprve potom Bůh.

Zákonu příčiny a následku podléhá nejen osud člověka, ale i jeho osobní svoboda. *Proto se snažte v tomto životě osvobodit. Zbavíte se duševní trýzně, těžkostí a útrap.*

Nové činy, nové následky

Lidský osud není neměnný. Neustále se přizpůsobuje vašemu konání, je živoucí a proměnlivý.

Zdoláváte-li v běhu života důsledky zapříčiněné chybami minulosti či chybujete-li i nyní, vkládá se do učebnice života další stránka. Tak je to, ne každá těžkost je důsledek minulé inkarnace, často vznikla příčina teprve nedávno a týká se to špatných i dobrých skutků. Vedoucí duchovní bytosti je zařadily do proudu osudu ihned. Mohou se ale projevit také v dalším životě. Vždy však s odpovídajícími následky.

Takže osud se může změnit. A to je důvod, proč pomáhat trpícímu bližnímu. Ano, prožívá vlastní osud, ale vy buďte milosrdní a pomáhejte. Dělejte to tak často, jak jen můžete, a nejen proto, že každá pomoc se vám vrátí zpět.

Abyste lépe porozuměli souvislostem a propojení osudů, použijeme z účetnictví ono známé: má dáti – dal. V účetnictví vašeho života jsou na mnoha stránkách zaneseny vaše dobré činy i důsledky, které přijdou. Ale na jiných stránkách najdete skutky negativní – vaše nectnosti – bezcitnost, slabosti, zatížení, chyby atd.

To je neustálá účetní uzávěrka života. A stejně by to měl činit každý rozumně uvažující člověk. Každý večer provést denní bilanci, zpytovat svědomí. Dát si dobrá předsevzetí. Na základě takových bilancí vzniká učebnice duše obsahující látku, která rozšiřuje lidský obzor. Přípravuje na doby, kdy dopadnou osudové rány.

Denně lze kontrolovat svoje životní konto. Taková kontrola knihy života má mnoho výhod - zajišťuje solidaritu s bližními, podporuje vědomou činnost odpovídající vůli Boží, vnáší do života pestrost, zahanění nudu a nečinnost. Zkoumá, kdy „je třeba trpně přijmout osud“ a kdy je naopak třeba, v souladu s vůlí Boží, aktivně měnit negativní položku životního konta v pozitivní.

Nic se neztratí - žádný zážitek, žádné činy, žádné myšlenky, vše zůstane zohledněno v učebnici života. *Ovšem vyšší vedoucí duchovní bytosti mohou kdykoliv na základě milosrdenství Stvořitele provést vyrovnaní.* Tehdy k vám přistoupí nové vlivy a důsledky, které životní učební konto ovlivní.

Zákon osudu – příčiny a následku – je sice často neúprosný, ale je blízký životu a také pohyblivý. Slouží plnému rozvoji vaší svobody.

Prožívání osudového zákona

Pro vás, kteří jste se dopustili chyb, je prožívání osudu velmi potřebné. Slouží vývoji, lidskému růstu. Než člověk dosáhne čistoty a dokonalosti, musí dříve či později – a tohle souvisí s jeho snahou – odžít následky svých činů. Získat zkušenosti, moudrost a vyzrálost. Každá inkarnace do hmoty má posloužit k nápravě chyb, ke splacení životních dluhů. Také my jsme tímto způsobem na Zemi spláceli své životní chyby. Nechceme se před vámi chovat tak, jako bychom byli „svatí“.

Protože i my máme před sebou dlouhou cestu, používáme často slovo „my“ a budeme ho také v tomto smyslu používat.

Prožívání osudu plného utrpení, který máte ustát, zcela jistě slouží vašemu léčení! Pokud **bez reptání snášíte** starosti, nemoc, bídu a utrpení, vše přijímáte, osvobozujete se od zátěží, které vám dosud bránily v duchovním růstu. Stvořitelem daný osudový zákon vám po zvládnutí údělu zajistí životní jistotu a svobodu. Tak to vnímá každý člověk, pokud se ovšem vůči svému osudu či Bohu nestal zatrpklým.

Pokud se osud zvládne, je možné zapojit takové lidi do kosmického pořádku. Protože cítí potřebu využít nově získaných sil pro vyšší cíle. Vypadá to, jako kdyby se náhle změnili. Chovají se jinak: morálně, vnímají sociální rozměry a vycitňují moudrost Božího řádu.

Během své snahy o vývojový růst, při pomoci bližním, jednou pochopíte: vhléd do osudových události musí být uzavřený! A je to tak správné! Boží láska dobře ví, jak by člověka podrobná znalost jeho prohřešků kdysi spáchaných tížila. Negativní bytosti by vám je neustále připomínaly, jako salvami z kulometu by odstřelovaly těmito informacemi vaši duševní a tělesnou pohodu. Však přesto je vám něco otevřeno: je to informace o dávných vašich dobrých skutcích a intenzivní práci na sobě. Přestože paměť je zapomněla, připomínám vám je vaše dobré charakterové vlastnosti, snaha pomáhat druhým, vaše dovednosti a návyky.

To je **odměna za službu druhým** v uplynulých inkarnacích, to je **váš stávající majetek**, který jste za ni dostali.

SVĚTELNÁ ŠTAFETA

Moje klientka Janina mi říkává: Hani, nebýt tebe, kde bych byla?

Já na to - že ona je měřítkem mé práce. Že dává mé práci smysl.

A že jsem radila už kdekomu, ale ne každý si poradit nechal, natož aby poslechl! A že Janina prostě už byla připravená - jen ji stačilo nasměrovat.

Je pravda, že když ke mně do provozovny (kde bývám stejně vrbou jako masérkou) přišla, měla bolavé tělo i duši, ale ona to byla, kdo udělal obrovský skok!

Sama se začala zajímat o duchovní aktivity, jichž se zúčastňuji. Riskla to a jela se mnou na kruh Pavly Kašparcové - a už mu zůstala věrná.

A třeba je tu naopak ona pro mě? Jen pro to, abych já mohla mít pocit z dobře vykonané práce? Nikdy nevíme, jak to nahoře zařídili a kdo komu má co oplácet.

A taky jsem Janině řekla, že jen předávám štafetu. Někdo pomohl mně, já jí, a ona zas někomu jinému... Je to jako když se přenáší vánoční světlo.

Zamyslela se a pak začala vyprávět:

„A víš, že možná ano? Zrovna včera na trhu. Vedle mě měla stánek docela milá paní. Jen se pořád s obavami dívala na nebe, jestli ji počasí nevyžene a jestli stihne aspoň něco prodat z toho, co doma vyrobili.

„Vy nemáte strach?“ ptala se, neboť nechápala, jak se může usmívat, když se kolem honí černá mračna.

„Ne, víte... já už mám dva roky na ledniče papírek se slovy od jedné moudré ženy, která sice už umřela, ale její příznivci se stále scházejí a povídají si o tom, co prožívají a jak to zvládají...“ odpověděla jsem.

„A co tam máte napsáno?“ zajímala se.

„Mám tam: KONTROLA MYŠLENEK, POCITŮ A ČINŮ“. Proč přitahovat něco nepříznivého? Já se místo toho modlím - vysílám prosby, je-li to vůle Boží, ať je mi pomoheno. Víra je velice důležitá. Nechcete to zkusit také?“ mrkla jsem na ni s úsměvem, aby se nepolekala, že jsem nějaký náboženský fanatik.

Paní se o to kupodivu zajímala. Povídaly jsme si o zvláštních zážitcích, které se mi kdy přihodily, a ona se už tak nebála.

Říkám jí také: Vidíte tam toho pána?

„Toho nesympatického? Jak se tak hrozně mračí?“ ujišťovala se.

„Právě toho,“ potvrdila jsem jí. „Jenže já ho tak nevidím. V duchu mi bliká výstražné světylko: nesud, nebo budeš sama souzena. Snažím se ho vidět bez výhrad - ne jeho zlobu, obavy, zášť a nevědomost.

„Aha,“ přemýšlela ta paní o mých slovech. „A víte, že máte pravdu? Už se mi nezdá tak hrozný!“

Janina vyprávěla dál:

„Před chvílí mi volal syn, že u nás doma je hrozná bouřka. U Českých Budějovic byla taky. V Praze přívalové deště vyplavily metro. A museli zavřít tunel Mrázovka. A ve Vimperku, kde jsme prodávaly? Nic! Lidé chodili a nakupovali, a tak my ženské, co máme trochu kočovnou živnost, abychom uživily rodiny, jsme docela utržily. První kapky spadly, až když jsme sbalily. Při balení mě napadlo, jestlipak to

naše povídání s tou paní něco udělá. Koukám se po ní. Už má taky zabaleno... že by se nepřišla ani rozloučit? Měla už nastartované auto, ale jak mě viděla, ještě vyběhla, podávala mi ruku a říkala, že mi děkuje, že to bylo všechno moc milé.

A ještě za mnou přišel ten podmračený prodejce.

„Víte, vy jste nám natrhla...“ řekl jadrně.

„Cože? Jak to myslíte?“ Tušila jsem, jak to myslí, ale pro jistotu jsem to chtěla slyšet jinými slovy.

„No, že jako... že jste prodala asi nejvíc z nás. Vám to šlo vod ruky... radost koukat!“ řekl už méně lidově. „Vy se pořád usmíváte, no, a lidi vod vás kupují...“

Lidé potřebují dobré slovo. Vím to, protože i já ho kdysi dostala, když jsem ho potřebovala nejvíc...A za to Ti, Hani, děkuju. Řekla bych, že od té doby je mi se sebou zase hezky. Vrátila jsi mi víru. Vrátila jsi mi něco, co jsem měla snad kdysi jako malá holčička, ale co mi potom stále chybělo... Něco, co jsem hledala, i když jsem nevěděla, co je to.

Tak zakončila Janina své vyprávění.

I já potřebuji víru. I já mívám pochybnosti. I já potřebuji vlídné slovo, a tak jsem nakonec ráda, že to Janina vyslovila. I když si stále myslím, že mi nic nedluží, protože jak už jsem řekla, je to ona, kdo dává mé práci smysl.

Hanka

*Je důležitější, jak člověk osud přijímá,
než to, jaký ten osud je.*

Humboldt

NĚKOLIK SLOV NA ZÁVĚR

Milí přátelé!

Tento sešit je skoro celý věnován Matce Marii. Hlavní článek se skládá ze sdělení, která nám Marie v posledních třech letech předala prostřednictvím svých poslů Marty a Nikodéma. Jedná se asi o polovinu obsahu zvláštního sešitu vydaného v Rakousku. Druhou část dostanete v příštích Rozhovorech.

Chtěl bych ještě krátce zodpovědět vaše otázky z minulých setkání. Ptali jste se mne, proč mluvíme v modlitbě o modrém ochranném plášti, který nám poskytuje Matka Marie. Jak všichni víte, je Matka Marie zobrazována většinou v bílém rouše se světle modrým pláštěm, v našich představách je vždy s ním spojována. Mluvil jsem s celou řadou členů naší skupiny, odkud pochází tato představa. Ale dostal jsem vždy jen odpověď: „Tak je to odjakživa.“ Před krátkou dobou jsme slyšeli od Harduse, že barvy oblečení na obrazech biblických osob jsou jiné, než jak je tomu ve skutečnosti. Jako příklad uváděl Josefa z Nazaretu. Na většině obrazů má tmavohnědé oblečení. Ale ve skutečnosti nosil světlé oblečení, jak je tomu zvykem v teplých krajinách.

Podobně je tomu s „bílým křížem“. Měli bychom ho v představě, zdůrazňuji v představě, postavit nad náš dům, naše vozidlo, naši zemi. Jedná se o symbol Boží ochrany a pomoci, a tímto aktem o ně prosíme. Pokoušel jsem se zjistit, odkud tato symbolika pochází. Ale ani od dlouholetých členů naší skupiny jsem nedostal vysvětlení. Z vlastní zkušenosti si vzpomínám na první setkání s rakouskou skupinou, je to už více než 25 let. A již tehdy prosil vedoucí skupiny o ochranu, o bílý kříž se zlatou růží v jeho středu nad naším domem. Není však třeba stavět hmotný bílý kříž nad místem nebo předmětem, pro který prosíme o ochranu. Naše upřímná modlitba má větší účinek.

Milí přátelé, máme za sebou prázdniny, dovolenou, začíná zase všední život. Přeji vám všem Boží pomoc a požehnání, klid a mír, a hlavně zdraví.

František